

Olaf Bull: **Metope** (1927)

1.

Dig vil jeg ømt i rytmer nagle fast!
Dig vil jeg dypt og blivende bevare
i digtets evige, unge alabast!
Du solbevægede sværmerske! Med panden
pikelig vendt mod kveldens bleke guld,
vender du mildt en himmel mot en annen,
likesaa lys og øm og løndomsfuld!
Gjerne ga jeg min verdens vers tilhope,
hadde jeg magt til ét: at hugge ind
i mindets trodsige sten en myk metope
over dit vare, omridsømme sind!

2.

Vi vandrer i fugtig fjæresand! Du lytter
til sommersjøens luftige bølgesprut!
Vi føler det fromt, at kveldens stilhet flytter
sin tonende grændse altid længer ut!
Det kimer af falmet lyd, som glir tilbake
bak rødmende lunde, gyldne kirkespir –
og luftens lysende bølger synker svake,
som bækker af sol fra bjærgene, som blir!

3.

Aaserne blaaner. Stjernerne er nære!
De sidste skyer skynder sig hjem tilkvelds!
Engen har andagt – op af luftens fjære
stiger Arcturus! Lindt, bag graastensgjærdet,
aander en vind i rugens sølvgraa pels!
Gjennem dit blik en varm og dyb beaandning –
midt i et mulm af blaat kan øiet faa
et drivende stænk, en fugtig glans af honning,
og stille spør jeg dig «Ven – hvad tænker du paa?»

4.

«Jeg tænker paa kvelder som denne, jeg ikke faar lov til at leve –
paa modne marker, som bruser af korn, *uten* mig!
Paa rørende, lette smaating: Aks som knækkes,
veier i sjøen, bleke seil derute,
bølger, som strømmer mot stranden uten mig!
Hverdagen, ven, som mildt blir ved bak graven,
tænker jeg paa, og alle de dype, blaa,
kommende kvelder her i sommerhaven,
uten mit sind mot *dit*, tænker jeg paa!

5.

Det hele fylder mit øie som en taare,
jeg, ensom og angst og arm, skal graate snart!
Alle de ting, som nu ikveld er vore – –

om faa, berusende aar staar stunden fore,
da taakerne glir, og øiet kan se klart!
Aa, elskede, se, hvor dyb og sort en fjære!
Saa underlig stranden blev, da vandet faldt!
Mon rædslens kveld er fjærn, da vi skal være
en styggere strand end dén, forladt af *alt*?

6.

Allikevel er det et sødt og saligt under,
at engene her, med korn og krat og træer,
og bjærgene bak, saa dypt som blikket bunder,
dugges saa sødt af *vore* smaa sekunder – –
bare den bjærken dér, hvor *vor* den er!
Og skigarden da! Den gamle redskabsvognen
ligger i græsset støt, og stadig staar
de svære hesjestængerne op i rognen,
og grøften er grøn som før, i alle aar!

7.

Aa, ven, lot gravenes dyp sig vildt besværge,
vilde jeg bli til vangen her, med hø,
til bjærken dér, med stjernerne i, og bjærget,
bare for slik, paa annen vis, at værge
den hellige haven vor, for dét: at dø – –!
Ta om mig, ven, og hold mig! Saan at trykkes
er snart det eneste glimt af haab, jeg vét –
den hastige, hete straalestund, det lykkes
at vække i mig en *annen* evighet!»

8.

Og jeg, en levende mand, paa jorden hjemme,
en tydelig mand af kjød, fra taa til top,
kan, svimmel og sky, i favnen min fornemme,
noget, som bare er blik og sind og stemme,
i smertelig angst og anelse løst op!
Du ensomme! Alt, jeg kan, er stumt at stryke
dit duftige haar, med haanden din i min –
og, øie til øie saan, staar Pan og Psyke
foran et hav af korn, i stjerneskin!